Sygn. akt I ACa 581/17
I ACz 824/17

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Małgorzata Stanek (spr.)

Sędziowie: SA Dariusz Limiera

SO (del.) Barbara Krysztofiak

Protokolant: sekretarz P. D.

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w Ł.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Ł., K. P. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi i C. W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 11 stycznia 2017 r. sygn. akt I C 976/16

oraz zażaleń pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi i pozwanego K. P. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi

I. z zażaleń Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi i K. P. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od (...) spółki jawnej
z siedzibą w Ł. na rzecz:

a) Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł;

b) K. P. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł

- tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala apelację;

III. zasądza od (...) spółki jawnej z siedzibą
w Ł. na rzecz:

a) Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa
w Ł. kwotę 6.300 (sześć tysięcy trzysta) zł;

b) K. P. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 6.300 (sześć tysięcy trzysta) zł;

c) C. W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł;

- tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

IV. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w

Łodzi adwokatowi A. B., prowadzącemu Kancelarię Adwokacką
w Ł., kwotę (...) (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

sygn. akt I ACa 581/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Jawnej z siedzibą w Ł. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi, Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi K. P., C. W. o zapłatę w punkcie 1 oddalił powództwo, w punkcie 2 nie obciążył powoda (...) Spółki Jawnej z siedzibą w Ł. kosztami procesu, w punkcie 3 nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata A. B. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w Ł. przy ul. (...) kwotę 8.856 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd Okręgowy oparł niniejszy wyrok na ustaleniach faktycznych, które przestawiają się następująco.

(...) spółki jawnej są C. W. oraz K. W. (1). Spółka ma siedzibę w Ł. przy ul. (...). Zgodnie z Krajowym Rejestrem Sądowym każdy wspólnik ma prawo samodzielnego reprezentowania spółki.

Zakłady (...) S.A. w 2002 roku złożyły wniosek do K. S. przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi K. P. w sprawie o sygn. akt III Km 1421/02 o wszczęcie postępowania zabezpieczającego przeciwko (...) spółce jawnej w Ł. oraz przeciwko K. W. (1) i C. W.. Do wniosku załączyły postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach wydane w sprawie o sygn. XIII GC 1276/01 z 14 listopada 2002 roku zabezpieczające roszczenie w kwocie 1.606.821,51 złotych, przeciwko (...) spółce jawnej w Ł. oraz przeciwko K. W. (1) i C. W.. Wierzyciel – Zakłady (...) S.A. wniósł do komornika o przeprowadzenie postępowania i zabezpieczenie roszczenia poprzez zajęcie wszystkich rzeczy ruchomych, stanowiących własność spółki. W dniu 18 listopada 2002 roku komornik zawiadomił powoda o wszczęciu postępowania zabezpieczającego na podstawie przedmiotowego tytułu. W dniu 20 listopada 2002 roku komornik sporządził protokół zajęcia ruchomości - odzieży w siedzibie spółki przy ulicy (...) w Ł.. K. zajął odzież znajdującą się w siedzibie spółki na kwotę ogółem 282.750 złotych. Zajęte ruchomości komornik oddał pod dozór C. W.. W dniu 29 listopada 2002 roku komornik ustalił koszty postepowania egzekucyjnego wskazując, że postępowanie zabezpieczające na podstawie przedmiotowego tytułu zostało zakończone. Powyższe zajęcie ruchomości z 20 listopada 2002 roku w sprawie III Km 1421/02 zostało uchylone postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z 7 lutego 2003 roku w sprawie I Co 2398/02. Przedmiotowe ruchomości objęte zajęciem z 20 listopada 2002 roku na kwotę 282.750 złotych zostały następnie sprzedane przez K. W. (1). W dniu 5 kwietnia 2011 roku komornik sądowy zaświadczył, iż postępowanie zabezpieczające w sprawie o sygn. akt Km 1421/02 zostało w całości zakończone 30 grudnia 2009 roku w trybie art. 823 k.p.c. W dniu 5 maja 2011 roku komornik sądowy poinformował C. J. jako dozorcę zajętych ruchomości w sprawie III Km 1421/02, że w związku z umorzeniem postępowania egzekucyjnego w dniu 30 grudnia 2009 roku należy wydać zajęte ruchomości dłużnikowi, tj. (...) spółce jawnej w Ł.. K. W. (1) 30 maja 2011 roku otrzymał odpis pisma komornika z dnia 5 maja 2011. W dniu 5 sierpnia 2002 roku wierzyciel (...) sp. z o.o. w Ł. złożył

wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi o wszczęcie egzekucji komorniczej przeciwko (...) spółce jawnej w Ł. na podstawie wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z 25 stycznia 2002 roku w sprawie o sygn. akt XIII GC 967/01 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 21 czerwca 2002 roku w sprawie o sygn. akt X Ga 110/02, przy czym wierzyciel złożył wniosek o prowadzenie egzekucji między innymi z ruchomości dłużnika znajdujących się w siedzibie Spółki w Ł. przy ulicy (...). W dniu 2 października 2002 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uznał się niewłaściwym do dalszego prowadzenia sprawy i przekazał wniosek egzekucyjny wraz z tytułem wykonawczym Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P., który dalej prowadził postępowanie pod sygn. III Km 1266/02. W dniu 1 lipca 2004 roku komornik dokonał zajęcia ruchomości na kwotę 90.350 zł w postaci marynarek. Na dzień 18 sierpnia 2004 roku komornik wyznaczył licytację tych marynarek. Licytacja została odwołana z uwagi na nieobecność dłużnika. W dniu 3 września 2004 roku komornik zajął udziały w (...) spółce z o.o. Tego samego dnia komornik w sprawie III Km 1266/02 a następnie w przyłączonych sprawach o sygn. akt: III Km 1549/04, III Km 1267/02, III Km 1927/04, III Km 1397/03, III Km 1825/04, III Km 1493/04, III Km 215/04 z wniosku innych wierzycieli dokonał zajęcia ruchomości w siedzibie spółki w Ł. przy ulicy (...) na kwotę 1.082.215,87 złotych. Łącznie komornik zajął 3985 sztuk ruchomości, na które składała się następująca odzież: płaszcze i kurtki, skarpety, kamizelki, ubrania, marynarki, spodnie, koszule, krawaty, slipy i bokserki, koszule, krawaty, spinki, parasole, piżamy, podkoszulki, pasy do smokingów, szal jedwabny, paski, muszki, wypustki, spodnie, ubrania, marynarki. W protokole zajęcia z 3 września 2004 komornik opisał każdą zajętą ruchomość oraz wskazał przy każdej zajętej ruchomości jej szacunkową wartość. Powyższym postanowieniem komornik także ustanowił wspólnika (...) spółki jawnej – C. W. dozorcą zajętych ruchomości. Ruchomości zajęte w dniu 3 września 2004 roku w sklepie przy ulicy (...) w Ł., zostały przez (...) spółki – (...), pełniącego jednocześnie funkcję dozorcy, zmagazynowane na terenie nieruchomości położonej w B. przy ulicy (...), stanowiącej własność C. J. i tam były przechowywane. W dniu 4 listopada 2004 roku komornik sądowy dokonał obwieszczenia o pierwszej licytacji zajętych ruchomości i podał do publicznej wiadomości, że w dniu 9 grudnia 2004 roku w lokalu w B. przy ulicy (...) odbędzie się pierwsza licytacja ruchomości należących do dłużnika. W obwieszczeniu zostały wymienione ruchomości, ich wartość szacunkowa oraz cena wywołania wynosząca 75% sumy oszacowania. K. wskazał również w obwieszczeniu, że ruchomości można oglądać w dzień licytacji w miejscu i czasie oznaczonym wyżej. W dniu 14 grudnia 2004 roku komornik dokonał obwieszczenia o drugiej licytacji ruchomości i podał do publicznej wiadomości, że w dniu 27 stycznia 2005 roku w lokalu w B. przy ulicy (...) odbędzie się druga licytacja ruchomości należących do dłużnika. W obwieszczeniu zostały wymienione ruchomości, ich wartość szacunkowa oraz cena wywołania wynosząca 50% sumy oszacowania. Wskazał w obwieszczeniu, że ruchomości można oglądać w dzień licytacji w miejscu i czasie oznaczonym wyżej. Oba terminy licytacji ruchomości zajętych przez komornika w dniu 3 września 2004 roku w sprawie egzekucyjnej: III Km 1266/02 oraz przyłączonych sprawach III Km 1549/04, III Km 1267/02, III Km 1927/04, III Km 1397/03, III Km 1825/04, III Km 1493/04, III Km 215/04 okazały się bezskuteczne. W dniu 16 czerwca 2005 roku komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie III Km 1266/02 co do niesprzedanych ruchomości. W uzasadnieniu wskazał, iż wierzyciel zawiadomiony o niedojściu do skutku licytacji ruchomości dłużnika nie złożył w ciągu 14 dni wniosku o przejęcie na własność nie sprzedanych ruchomości. A zatem na podstawie artykułu 877 k.p.c. umorzono postępowanie egzekucyjne co do niesprzedanych ruchomości. C. W. osobiście odebrał odpis powyższego postanowienia o umorzeniu w imieniu (...) spółki jawnej. Obwieszczeniem z dnia 13 czerwca 2005 roku komornik wyznaczył drugą licytację udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) na dzień 12 lipca 2005 roku. Pismem z 11 października 2007 roku komornik powiadomił wierzyciela, że w toku postępowania egzekucyjnego sprzedał w drodze licytacji zajęte samochody marki M. (...) i M. (...), a także udziały dłużników K. W. (1) i C. W. w (...) sp. z o.o. Powiadomił także, że część ruchomości w postaci ubrań została przewieziona do B. przy ulicy (...). Rzeczy te stanowią kilkuletnie garnitury i są w dużej części zniszczone, pozbawione zupełnie wartości handlowej. Mimo wyznaczonych licytacji nie udało się ich sprzedać. K. wskazał ponadto, że przed umorzeniem postępowania egzekucyjnego w trybie art. 827 k.p.c. oczekuje wniosku w terminie 7 dni co do dalszej egzekucji. Postanowieniem z 14 stycznia 2008 roku komornik umorzył postepowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. III Km 1266/02 wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji i nakazał zwrócić tytuł wykonawczy wierzycielowi. W uzasadnieniu wskazał, że egzekucja okazała się bezskuteczna ponieważ dłużnicy nie prowadzą działalności gospodarczej, nie posiadają żadnych ruchomości o wartości licytacyjnej. Nie ustalono rachunków bankowych ani żadnych wierzytelności podlegających egzekucji. W dniu 30 sierpnia 2002 roku wierzyciel

(...) Bank (...) S.A. złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi o wszczęcie egzekucji komorniczej przeciwko (...) spółce jawnej w Ł. na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego z 30 listopada 2001 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z 3 kwietnia 2002 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt II Co 42/02, przy czym wierzyciel złożył wniosek o prowadzenie egzekucji między innymi z ruchomości dłużnika znajdujących się w siedzibie dłużnika z wierzytelności i z rachunków bankowych. W dniu 21 października 2002 roku, komornik zawiadomił o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat. W dniu 5 listopada 2002 roku oraz w dniu 9 lutego 2004 roku komornik zajął wierzytelności i prawa w (...) sp. z o.o. W dniu 6 sierpnia 2004 roku komornik przyłączył sprawę III Km 1267/02 do zajęcia ruchomości z 15 października 2003 roku w sprawie III Km 1397/03 w postaci marynarek o łącznej wartości 10.000 zł. Postanowieniem z 10 lipca 2004 roku w sprawie III Km 1267/02 komornik na zasadzie art. 1062 k.p.c. ustanowił nad (...) spółką jawną zarząd w osobie C. W.. Wezwał zarządcę do przekazywania dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzenia (...) spółki jawnej na rachunek komornika oraz do składania sprawozdania na podstawie art. 937 k.p.c. do komornika i sądu. Postanowieniem z 6 kwietnia 2005 roku w sprawie I Co 1805/04 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi uchylił czynność komornika w przedmiocie ustanowienia C. W. zarządcą (...) spółki jawnej. C. W. na podstawie powyższego postanowienia składał komornikowi sprawozdania z zarządu w następujących datach: 31 stycznia 2005 roku, 28 lutego 2005 roku, 31 marca 2005 roku, 30 kwietnia 2005 roku, 20 czerwca 2005 roku, 12 lipca 2005 roku, 8 sierpnia 2005, 12 września 2005 roku, 8 grudnia 2005 roku, 12 stycznia 2006 roku. W dniu 3 września 2004 roku, komornik dokonał zajęcia udziałów w (...) sp. z o.o. W dniu 10 września 2004 roku komornik przyłączył sprawę III Km 1267/02 do sprawy III Km 1266/02 odnośnie zajęcia ruchomości z dnia 3 września 2004 roku w sprawie III Km 1266/02 na kwotę 1.082.215,87 złotych. Oba terminy licytacji ruchomości zajętych przez komornika w dniu 3 września 2004 roku w sprawie egzekucyjnej: III Km 1267/02 okazały się bezskuteczne. Pismem z 28 stycznia 2005 roku komornik zawiadomił wierzyciela, iż może w ciągu 2 tygodni od doręczenia zawiadomienia przejąć niesprzedane ruchomości w cenie nie niższej, od ½ sumy oszacowania. Nadto wskazał, że organ egzekucyjny umorzy postępowanie co do niesprzedanych ruchomości w przypadku nie zgłoszenia w ciągu 2 tygodniu wniosku o przejęciu ruchomości na własność. W dniu 16 czerwca 2005 roku, komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie III Km 1267/02 co do niesprzedanych ruchomości. W uzasadnieniu wskazał, iż wierzyciel zawiadomiony o niedojściu do skutku licytacji ruchomości dłużnika nie złożył w ciągu 14 dni wniosku o przejęcie na własność nie sprzedanych ruchomości. A zatem na podstawie artykułu 877 k.p.c. umorzono postępowanie egzekucyjne co do niesprzedanych ruchomości. C. W. osobiście odebrał odpis powyższego postanowienia o umorzeniu. W dniu 16 czerwca 2005 roku komornik zajął prawa majątkowe z rejestracji znaku towarowego. W dniu 31 sierpnia 2005 roku wierzyciel (...) Bank (...) S.A. złożył ponowny wniosek o zajęcie wszystkich ruchomości stanowiących własność dłużnika, które po raz pierwszy zostały zajęte w dniu 3 września 2004 roku i nie zostały sprzedane na drugiej licytacji w dniu 27 stycznia 2005 roku oraz wniosek o zlecenie oszacowania biegłemu wartości tych ruchomości, po czym wyznaczenie terminu licytacji. W piśmie z 25 października 2005 roku wierzyciel (...) Bank (...) S.A. podtrzymał swój wniosek z 31 sierpnia 2005 roku w sprawie zlecenia biegłemu oszacowania ruchomości i wyznaczenia terminu ich licytacji. Ponadto wskazał, że jak wynika z załącznika do pisma komornika z 30 września 2005 roku, łączna ilość ruchomości w okresie między 16 czerwca 2005 roku, kiedy to komornik umorzył postępowanie egzekucyjne odnośnie ruchomości a 31 sierpnia 2005 roku uległa znacznemu zmniejszeniu – brak 57 koszul, 53 krawatów, 2 spodni, 102 ubrań, 71 marynarek – na łączną kwotę 27.680 zł. K. w dniu 14 grudnia 2005 roku ponownie na wniosek wierzyciela dokonał zajęcia ruchomości, a mianowicie odzieży tej samej, co w protokole zajęcia z 3 września 2004 roku, przy czym łącznie zajął odzież w ilości 3470 sztuk. K. sporządził ponowny protokół zajęcia ruchomości oraz ustanowił C. W. dozorcą zajętych ruchomości. Następnie w dniu 28 grudnia 2005 roku, komornik zlecił wycenę następujących ruchomości zajętych w dniu 14 grudnia 2005 roku biegłej C. K. w postaci:

- kurtek i płaszczy - w ilości 165 sztuk,
- skarpet - 710 sztuk,
- galanterii - 35 sztuk,

- krawatów - 343 sztuk,
- koszul - 101 sztuk,
- ubrań – 536 sztuk,
- marynarek – w ilości 710 sztuk,
- spodni – w ilości 750 sztuk,
- kamizelek – w ilości 121 sztuk.

Odpis pisma komornika wzywającego do wydania opinii biegła C. K. otrzymała 4 stycznia 2006 roku, zaś K. W. (1) w dniu 6 stycznia 2006 roku. W tym samym dniu 28 grudnia 2005 roku, komornik w sprawie o sygn. akt III Km 1267/02 dokonał obwieszczenia o pierwszej licytacji zajętych w dniu 14 grudnia 2005 roku ruchomości i podał do publicznej wiadomości, że w dniu 30 stycznia 2006 roku, w lokalu w B. przy ulicy (...) odbędzie się pierwsza licytacja ruchomości należących do dłużnika. W obwieszczeniu zostały wymienione następujące ruchomości:

- kurtki i płaszcze - w ilości 165 sztuk,

- skarpety - 710 sztuk,

- galanteria - 35 sztuk,

- krawaty - 343 sztuki,

- koszule - 101 sztuk,

- ubrania – 536 sztuk,

- marynarki – w ilości 710 sztuk,

- spodnie – w ilości 750 sztuk,

- kamizelki – w ilości 121 sztuk.

Nie została zaś wskazania ich wartość szacunkowa ani cena wywołania. K. wskazał w obwieszczeniu, że wartość ruchomości zostanie określona na miejscy licytacji przez powołanego biegłego sądowego. Ponadto wskazał, że ruchomości można oglądać w dzień licytacji w miejscu i czasie oznaczonym wyżej. Suma wywołania wynosić będzie 75 % sumy oszacowania. Odpis powyższego obwieszczenia został doręczony K. W. (1) 6 stycznia 2006 roku. Dłużnik (...) spółka jawna w Ł. w terminie złożył skargę na czynność komornika w sprawie III Km 1267/02 – na wyznaczenie terminu licytacji na 30 stycznia 2006 roku. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi postanowieniem z 16 lutego 2006 roku w sprawie I Co 102/06 odrzucił powyższą skargę z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych skargi. Biegła C. K. sporządziła opinię w dniu 23 stycznia 2006 roku i dokonała wyceny ruchomości zajętych przez komornika w dniu 14 grudnia 2005 roku. W dacie sporządzenia opinii zajęty towar wynosił 3471 sztuk. Biegła ustaliła wartość towaru na kwotę 84.630 zł. W opinii biegła wskazała, że 17 stycznia 2006 roku dokonała przeglądu towaru zmagazynowanego w B. przy ulicy (...). Biegła wskazała, iż odzież objętą zajęciem stanowią wyroby wykonane z dobrych surowców oraz prawidłowo skonfekcjonowane. W przeważającej mierze są to pojedyncze egzemplarze. Poszczególne wyroby zostały wykonane na przestrzeni lat 1995 – 1999. Nadto wskazała, że wyceniane wyroby przechowywane są na wieszakach bez indywidualnych opakowań. Wyroby w grupie asortymentowej nie są podzielone według określonych kryteriów – roku produkcji, składu surowca, producenta. Podane na etykietach ceny brutto zawierają bardzo wysoką marżę detaliczną. Wskazała, iż dla przykładu można podać, że w latach 1998 – 1999 cena garnituru męskiego u

producenta Z.P.O. (...) w zależności od składu surowca wahała się w granicach 250 – 280 zł. Podawane ceny na etykietach przedmiotowych ubrań męskich wynoszą:

- 100 % wełny – 780 zł, 849 zł, 999 zł

- 45 % wełny i 55 % PE – 625 zł, 740 zł, 760 zł

Powyższe ceny dotyczą wyrobów wyprodukowanych w latach 1995 – 1998. Biegła ponadto wskazała w opinii, że na cenę wyrobu olbrzymi wpływ ma moda, o czym świadczą chociażby posezonowe wyprzedaże, na których obniżki cen sięgają niejednokrotnie 50 – 70 %. A zatem wyroby wyprodukowane w latach 1995 – 2000 mają niewielką wartość handlową, pomijając fakt, że w przeciągu 6 – 10 lat zastosowane w wyrobach włókno uległo „starzeniu się". Ponadto biegła wskazała, że w ocenianej grupie wyrobów niewiele jest wyrobów powtarzających się – powtarzają się m.in. seledynowe płaszcze męskie, czerwone marynarki, fraki w kolorze écru i marynarki w dużą kratę. Mając na względzie powyższe uwarunkowania biegła przyjęła dla poszczególnych grup odzieży jednakowe ceny jednostkowe:

- kurtki 50 zł,

- płaszcze 50 zł,

- skarpety 1,60 zł,

- galanteria 2 zł,

- krawaty 2 zł,

- koszule 8 zł,

- ubrania 60 zł,

- marynarki 44 zł,

- spodnie 14 zł,

- kamizelki 4 zł.

Nadto w opinii wskazała, że odzież uszkodzona przedstawia wartość surowców wtórnych w cenie 2 – 4 zł za kilogram. Masa uszkodzonych wyrobów wynosi 14 kg razy średnio 3 zł za kg = 42 zł. Zgodnie z wyceną biegłej wartość wszystkich towarów wynosi 84.630 zł i składa się na nią koszt:

kurtek i płaszczy - w ilości 165 sztuk, w tym 1 uszkodzona, 164 dobre razy 50 zł = 8.200 zł,

skarpet - 710 sztuk dobrych razy 1,60 zł = 1136 zł,

galanterii - 35 sztuk dobrych razy 2 zł = 70 zł,

krawatów - 343 sztuki, w tym 1 uszkodzona i 342 dobre razy 2 zł = 684 zł,

koszul - 101 sztuk, w tym 3 uszkodzone, 98 dobrych razy 8 zł = 784 zł,

ubrań – 536 sztuk, w tym 7 uszkodzonych, 529 dobrych razy 60 zł = 31.740 zł,

marynarek – w ilości 710 sztuk, w tym 4 uszkodzone, 706 dobrych razy 44 zł = 31.064 zł,

spodni – w ilości 750 sztuk, w tym 2 pary uszkodzone, 748 dobrych razy 14 zł = 10.472 zł,

kamizelek – w ilości 121 sztuk, w tym 1 uszkodzona, 120 dobrych razy 4 zł = 480 zł.

W dniu 30 stycznia 2006 roku komornik przybył na miejsce licytacji ruchomości w B. przy ulicy (...). Na miejscu obecny był dozorca C. W.. K. stwierdził, że rzeczy zajęte znajdują się w miejscu dozoru. Z uwagi na brak zainteresowanych nabywców, komornik odstąpił od dalszych czynności. W piśmie z 3 lutego 2006 roku wierzyciel wniósł o wyznaczenie drugiego terminu licytacji wszystkich ruchomości, które nie zostały sprzedane na licytacji z 30 stycznia 2006 roku. W dniu 13 marca 2006 roku, komornik dokonał obwieszczenia o drugiej licytacji zajętych w dniu 14 grudnia 2005 roku ruchomości i podał do publicznej wiadomości, że w dniu 10 kwietnia 2006 roku, w lokalu w B. przy ulicy (...) odbędzie się druga licytacja ruchomości należących do dłużnika. W obwieszczeniu zostały wymienione ruchomości, ich wartość szacunkowa wskazana przez biegłą C. K. w opinii z 23 stycznia 2006 roku oraz cena wywołania wynosząca 50% sumy oszacowania. Powyższe obwieszczenie zostało doręczone K. W. (1) w dniu 28 marca 2006 roku. W dniu 10 kwietnia 2006 roku druga licytacja zajętych ruchomości nie doszła do skutku, ponieważ nie zgłosili się nabywcy. Następnie komornik pismem z 10 kwietnia 2006 roku zawiadomił wierzyciela o bezskutecznej licytacji w dniu 10 kwietnia 2006 roku. Wskazał, że wierzyciel może w ciągu 2 tygodni przejąć na własność niesprzedane ruchomości w cenie nie niższej, od ½ sumy oszacowania. Nadto wskazał, że organ egzekucyjny umorzy postępowanie co do niesprzedanych ruchomości w wypadku nie zgłoszenia w wyznaczonym terminie wniosku o przejęcie ruchomości na własność. Odpis tego pisma wierzyciel otrzymał 18 kwietnia 2006 roku. Wierzyciel nie złożył wniosku o przejęcie przedmiotowych ruchomości na własność. W przedmiotowej sprawie komornik nie wydał postanowienia o ponownym umorzeniu postępowania co do nie sprzedanych ruchomości. W piśmie z dnia 25 lutego 2011 roku, wspólnik powodowej spółki zwrócił się do K. o wydanie zaświadczenia o umorzeniu postępowań egzekucyjnych, co do ruchomości zajętych w dniu 3 września 2004 roku. K. W. (1) pismem z 1 listopada 2013 wystąpił do Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi o wszczęcie postępowania w trybie nadzoru administracyjnego w sprawach: III Km 1927/04, III Km 1549/04 i III Km 1267/02. Na skutek czynności podjętych przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, komornik 5 kwietnia 2011 roku wydał zaświadczenie, że egzekucja z ruchomości zajętych w toku postępowania w sprawie III Km 1267/02 została umorzona w trybie art. 823 k.p.c. Postanowieniem z 2 stycznia 2013 roku w sprawie II 1 Co 8750/13 Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi na podstawie artykułu 824 § 1 pkt 2 k.p.c. umorzył postepowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 1267/02. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że komornik oprócz postępowania egzekucyjnego w sprawie III Km 1267/02 z wniosku (...) Banku (...) S.A. przeciwko dłużnikowi (...) spółce jawnej prowadził jeszcze dwie inne egzekucje z wniosku tego samego wierzyciela przeciwko temu samemu dłużnikowi w sprawach: III Km 1493/04 oraz III Km 1268/02. Postępowanie w sprawie III Km 1493/04 zostało zakończone postanowieniem komornika z 16 marca 2010 roku. Wierzycielowi zamiast tytułu wykonawczego z powyższej sprawy omyłkowo wydano tytuł wykonawczy stanowiący podstawę do egzekucji w sprawie III Km 1267/02. A zatem prowadzenie egzekucji bez tytułu wykonawczego jest niedopuszczalne. W 2004 roku wierzyciel Zakłady (...) S.A. w sprawie o sygn. akt III Km 1549/04 złożył wniosek do komornika sądowego K. P. o wszczęcie egzekucji komorniczej przeciwko (...) spółce jawnej w Ł. oraz K. W. (1) i C. W. na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 19 kwietnia 2004 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt XIII GC 1276/01/W opatrzonego klauzulą wykonalności i wyegzekwowanie od dłużników kwoty 800.000 złotych. Przy czym wierzyciel złożył wniosek o prowadzenie egzekucji między innymi z ruchomości dłużnika znajdujących się w siedzibie (...) spółce jawnej w Ł., z udziałów w (...) sp. z o.o. oraz z nieruchomości. W dniu 3 września 2004 roku komornik zajął udziały w (...) sp. z o.o. W dniu 10 września 2004 roku, K. przyłączył egzekucje w tej sprawie do egzekucji z ruchomości w sprawie III Km 1266/02 – do zajęcia ruchomości z dnia 3 września 2004 roku. W dniu 4 listopada 2004 roku, komornik dokonał obwieszczenia o pierwszej licytacji zajętych w dniu 3 września 2004 roku ruchomości i podał do publicznej wiadomości, że w dniu 9 grudnia 2004 roku, w lokalu w B. przy ulicy (...) odbędzie się pierwsza licytacja ruchomości należących do dłużnika. W dniu 14 grudnia 2004 roku, komornik dokonał obwieszczenia o drugiej licytacji zajętych w dniu 3 września 2004 roku ruchomości i podał do publicznej wiadomości, że w dniu 27 stycznia 2005 roku, w lokalu w B. przy ulicy (...) odbędzie się druga licytacja ruchomości należących do dłużnika. Oba terminy licytacji ruchomości zajętych przez komornika w dniu 3 września 2004 roku okazały się bezskuteczne. W dniu 16 czerwca 2005 roku komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie III Km 1549/04 co do niesprzedanych ruchomości. W uzasadnieniu wskazał, iż wierzyciel zawiadomiony o niedojściu do skutku licytacji ruchomości dłużnika nie złożył w ciągu 14 dni wniosku o przejęcie na własność nie sprzedanych ruchomości. A zatem na podstawie artykułu 877 k.p.c. umorzono postępowanie egzekucyjne co do niesprzedanych ruchomości. K. W. (1)

osobiście odebrał odpis powyższego postanowienia o umorzeniu w dniu 20 czerwca 2005 roku. K. W. (1) po odbiorze postanowienia o umorzeniu egzekucji w dniu 20 czerwca 2005 roku nie zwrócił się do komornika ani do dozorcy o wydanie zajętych ruchomości w dniu 3 września 2004 roku. Na dzień 12 lipca 2007 roku, został wyznaczony przez komornika termin licytacji udziałów w Spółce (...). W dniu 11 sierpnia 2010 roku, komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie III Km 1549/04. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa K. P. prowadził także postępowanie egzekucyjne w sprawach: III Km 1549/04, III Km 1267/02, III Km 1927/04, III Km 1397/03, III Km 1825/04, III Km 1493/04, III Km 215/04, w których przyłączył postępowanie co do zajętych w dniu 3 września 2004 roku ruchomości. We wszystkich tych sprawach komornik dokonał obwieszczenia o licytacji zajętych 3 września 2004 roku ruchomości na dzień 9 grudnia 2004 roku i 27 stycznia 2005 roku. Licytacje okazały się bezskuteczne. Bezspornie po tej dacie żaden z wierzycieli nie złożył ponownego wniosku o zajęcie ruchomości które zostały zajęte 3 września 2004 roku i niesprzedane na obu terminach licytacji. K. umorzył postępowanie egzekucyjne co do niesprzedanych ruchomości zajętych 3 września 2004 roku w sprawie III Km 1397/03, III Km 1327/04 – III Km 1927/04 oraz III Km 1493/04. W ciągu kilku lat od dnia 16 czerwca 2005 roku K. W. (1) nie złożył wniosku o umorzenie przez komornika postępowania egzekucyjnego co do niesprzedanych ruchomości. Akta spraw komorniczych III Km 900/05, III Km 570/01, III Km 514/04 oraz wcześniej wskazane akta III Km 1421/02 nie dotyczą egzekucji kierowanej do ruchomości zajętych protokołem zajęcia z 3 września 2004 roku, a mianowicie do odzieży zajętej w tej dacie. W dniu 7 grudnia 2011 roku, K. W. (1) złożył do Prokuratury Rejonowej Ł. w sprawie 1 Ds. 843/13 zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa polegającego na przywłaszczeniu ruchomości zajętych przez komornika sądowego w dniu 3 września 2004 roku przez C. W. i C. J. na szkodę (...) Spółki Jawnej. C. W. w dniu 14 czerwca 2012 roku wskazał, że zajęty towar znajduje się na nieruchomości w B. przy ulicy (...) stanowiącej własność C. J.. W dniu 25 czerwca 2013 roku na zlecenie Prokuratury Rejonowej Ł. na nieruchomości w B. przy ulicy (...) zostały zatrzymane rzeczy składowane w tych pomieszczeniach, a mianowicie 38 sztuk odzieży. Na zlecenie prokuratury biegła C. K. w dniu 7 października 2013 roku, sporządziła opinię w przedmiocie oszacowania rzeczy zatrzymanych 25 czerwca 2013 roku, w której wskazała, iż zatrzymano 38 sztuk odzieży. Przy czym odzież ta nie ma żadnej wartości handlowej. Postanowieniem z dnia 31 października 2013 roku, Prokurator Rejonowy Ł. w sprawie 1 Ds. 843/13 umorzył dochodzenie, wobec tego, że nie zostały wypełnione znamiona czynu zabronionego z artykułu 284 § 1 k.k. przez C. W. i C. J.. Postanowienie to jest prawomocne. Powód K. W. (1) w pozwie z dnia 15 grudnia 2005 w sprawie II C 1963/05 skierowanej przeciwko K. P. Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, (...) S.A. w W., C. J. i G. M. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 2.831.769,61 zł oraz odszkodowania w kwocie 270.000 zł. W uzasadnieniu powód podniósł, iż na skutek wydania przez komornika sądowego K. P. postanowienia z 10 lipca 2004 roku w sprawie III Km 1267/02 o ustanowieniu zarządu nad (...) spółką jawną oraz ustanowieniu zarządcy w osobie C. W., należąca do niego firma (...) spółka jawna została okradziona z majątku, cały jej majątek został wywieziony wraz z wyposażeniem, zaś wykonanie tego postanowienia doprowadziło do strat w firmie na skutek uniemożliwienia jej dalszej działalności w dotychczasowej siedzibie. Ponadto powód wskazał, że powyższe postanowienie komornika zostało uchylone przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi postanowieniem z 6 kwietnia 2005 roku w sprawie I Co 1805/04. Nadto powód wskazał, że na podstawie uchylonego przez sąd postanowienia z 10 lipca 2004 roku, doszło do wywiezienia towarów handlowych na łączną kwotę 1.082.215,87 zł, co wynika z protokołu zajęcia z 3 września 2004 roku. Na rozprawie z 24 listopada 2008 roku pozwany komornik złożył wycenę wyrobów odzieżowych, sporządzoną przez biegłą C. K. na zlecenie komornika w sprawie III Km 1267/02. Powyższa wycena została doręczona stronom procesu, w tym powodowi na rozprawie w dniu 24 listopada 2008 roku. Wyrokiem z 29 stycznia 2009 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo, zasądzając od powoda na rzecz każdego z pozwanych kwoty po 7.215 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu sąd podniósł, że aczkolwiek postanowienie komornika z 10 lipca 2004 roku zostało uchylone przez sąd w ramach kontroli instancyjnej, to nie ma w sobie waloru bezprawności. Organ egzekucyjny ma ustawowe prawo do podejmowania decyzji, które nie zawsze muszą być prawidłowe. Ponadto sąd podniósł, że powództwo w części dotyczącej czynności z 3 września 2004 roku opiera się na błędnym założeniu, że były one następstwem postanowienia komornika z 10 lipca 2004 roku. K. K. P. w dniu 3 września 2004 roku dokonał samoistnej czynności egzekucyjnej, polegającej na zajęciu rzeczy ruchomych dłużnika, do czego był uprawniony na podstawie art. 834 i nast. k.p.c. Dokonał tego po uprzednim zarządzeniu otwarcia lokalu siedziby dłużnika. Oddanie zajętych ruchomości pod dozór C. W. nie miało związku z wcześniejszym ustanowieniem go zarządcą firmy (...) spółka jawna w Ł.. Kwestię tę reguluje art. 855 k.p.c. Nadto sąd wskazał, że skoro czynności zakwestionowane przez K. W.

(1) w tym procesie nie zostały wcześniej zaskarżone i w konsekwencji uchylone, chroni je domniemanie zgodności z obowiązującą procedurą. A zatem czynności dokonane przez komornika 3 września 2004 roku nie były niezgodne z prawem. Tym samym odpadła podstawowa przesłanka odpowiedzialności komornika za ewentualne negatywne dla powoda następstwa tych czynności. Nadto sąd podniósł, że K. W. (1) nie udowodnił, aby na skutek uchylonego postanowienia z 10 lipca 2004 roku poniósł jakąś szkodę, tj. uszczerbek majątkowy, pozostający w adekwatnym związku przyczynowym z zakwestionowaną czynnością K. P.. Zdanie lokalu sklepowego spółki przez C. W. wyniknęło z konieczności zapobieżenia narastaniu dalszego zadłużenia czynszowego. C. W. niezależnie od tego, że legitymował się postanowieniem ustanawiającym go zarządcą, był także (...) spółki jawnej (...), uprawnionym do samodzielnego podejmowania działań w jej imieniu. Miał tym samym prawo dokonać zdania lokalu sklepu swojej spółki, nie będąc jej zarządcą. Za takie działanie C. W. komornik nie może ponosić odpowiedzialności, ponieważ nie ma związku przyczynowego pomiędzy tym działaniem a zachowaniem komornika a ewentualną szkodą wywołaną likwidacją sklepu. W odniesieniu do czynności związanej z zajęciem dwóch pojazdów sąd podniósł, że czynność zajęcia nie została uchylona, zaś komornik był do niej upoważniony na podstawie przepisów o egzekucji z ruchomości. Nawet jeśli później komornik podejmował w stosunku do tych przedmiotów błędne decyzje, które zostały później uchylone przez sąd, to powód nie udowodnił, aby czynności te wywołały jakąkolwiek szkodę. Czynności które nie zostały zaskarżone nie podlegają kontroli w ramach tego procesu. Powód wniósł apelację od powyższego wyroku w dniu 11 maja 2009 roku, w której wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, bądź o uchylenie wyroku. W apelacji powód wskazał m.in., iż sąd w uzasadnieniu wyroku podał, że postanowienie o zajęciu rzeczy ruchomych wydane przez komornika 3 września 2004 roku nie zostało dotychczas uchylone. Natomiast postanowieniem z 16 czerwca 2005 roku w sprawie III Km 1539/04, komornik K. P. umorzył postępowanie egzekucyjne co do niesprzedanych ruchomości. Te niesprzedane ruchomości to te same, których wartości dochodzi powód. Nie są one więc zajęte, skoro umorzono postepowanie egzekucyjne. Ponadto powód wskazał w apelacji cyt. „i powstaje tu pytanie – gdzie one są. K. bowiem nie zwrócił zajętego mienia spółce, do czego zdaniem skarżącego był obowiązany. Powstała tu choćby z tego tytułu szkoda". Nadto powód wskazał, że cyt. „C. J. przyjął zajęte ruchomości na przechowanie i ich nie ma. Gdzie one są. Ponosi jako przechowawca odpowiedzialność. Nie ma ich – bo razem z C. W. oraz jego siostrą G. M. ruchomości te sprzedawał". Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z 29 października 2009 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I ACa 541/09 oddalił apelację powoda i zasądził od powoda na rzecz pozwanych koszty zastępstwa procesowego. K. W. (1) w dniu 25 lutego 2011 roku zwrócił się do pozwanego komornika o wydanie zaświadczenia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego co do ruchomości zajętych 3 września 2004 roku w Ł. przy ulicy (...), należących do powodowej spółki w sprawach: III Km 570/01, III Km 1493/04, III Km 514/04, III Km 1927/04, III Km 1267/02, III Km 1266/02, III Km 1549/04, III Km 1397/03, III Km 1339/05, III Km 1421/02, III Km 900/05. Następnie w piśmie z 28 marca 2011 roku powód złożył skargę do Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w trybie nadzoru administracyjnego na komornika sądowego K. P.. W uzasadnieniu skargi wskazał, że 25 lutego 2011 roku zwrócił się do komornika o wydanie zaświadczenia o umorzeniu prowadzonych przez niego postępowań egzekucyjnych i do dnia skargi nie otrzymał zaświadczeń. Prezes Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w piśmie z 5 kwietnia 2011 roku, skierowanym do K. W. (1) wskazał, że na skutek podjętych przez prezesa czynności, komornik 5 kwietnia 2011 roku wysłał na adres K. W. (1) żądane zaświadczenia i postanowienia o umorzeniu egzekucji, za wyjątkiem sprawy o sygn. akt Km 900/05, w której postępowanie jest prowadzone oraz sprawy Km 1339/05, która prowadzona jest przeciwko innemu dłużnikowi. Nadto prezes wskazał, że skarga okazała się uzasadniona i wobec komornika wydane zostało zarządzenie na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, zobowiązujące komornika do podjęcia czynności zmierzających do wyeliminowania nieuzasadnionych opóźnień w wydawaniu osobom uprawnionym żądanym przez nich odpisów postanowień i zaświadczeń w prowadzonych przez komornika sprawach w zakresie wynikającym z przepisów prawa. W dniu 23 października 2011 roku, K. W. (1) zwrócił się do C. W. o wskazanie miejsca przechowywania towarów w związku z umorzeniem postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez komornika co do ruchomości zajętych w Ł. przy ulicy (...). W latach 2005 – 2007 K. W. (1) nie składał skarg administracyjnych do Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Ruchomości zajęte przez komornika 3 września 2004 roku w sklepie przy ulicy (...) w Ł. zostały przewiezione następnie na nieruchomość, stanowiącą własność C. J., położoną w B. przy ulicy (...) i tam powyższe rzeczy się znajdowały. Po przewiezieniu zajętych ruchomości do B., C. W. zdał lokal przy ulicy (...) w Ł., gdzie mieścił się sklep i magazyn. Klucze od magazynu przy ulicy (...) w B. miał tylko C. W.. Na zlecenie Prokuratury Rejonowej Ł., z nieruchomości zostało zabrane ostatnie

38 sztuk odzieży w dniu 25 czerwca 2013 roku. K. W. (1) wiedział, gdzie znajduje się odzież zajęta przez komornika w dniu 3 września 2004 roku. K. W. (1) przyjeżdżał kilkakrotnie do C. J. na teren nieruchomości przy ulicy (...) w B.. C. J. nie mógł mu otworzyć pomieszczeń, gdzie znajdowały się przewiezione ruchomości, gdyż nie miał kluczy.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest bezzasadne.

Sąd I instancji przyjął, że w toku niniejszego postępowania powód ostatecznie żądał zasądzenia od pozwanych Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. oraz od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi odszkodowania w kwocie 1.082.215,87 złotych. Przy czym powyższej kwoty domagał się tytułem naprawienia szkody spowodowanej zdaniem powoda przez pozwanego komornika poprzez brak wydania postanowień o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, co do niesprzedanych ruchomości, a następnie poprzez brak zwrotu zajętych ruchomości w dniu 3 września 2004 roku w sprawie o sygn. akt III Km 1266/02 oraz w sprawach do niej przyłączonych o sygn.: III Km 1549/04, III Km 1267/02, III Km 1927/04, III Km 1397/03, III Km 1825/04, III Km 1493/04, III Km 215/04. Mając na względzie okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda na poparcie zgłoszonego żądania, Sąd Okręgowy rozważył odpowiedzialność pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. na podstawie art. 23 ust. 1 w zw. z art. 23 ust. 3 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. Dz.U. 2016, poz. 1138 ze zm., zwaną w dalszej części u.k.s.e.) dochodząc do wniosku, że nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności wynikające z powołanego przepisu.

Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 23 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji. Sąd ten stwierdził, że z punktu widzenia legitymacji procesowej biernej bez znaczenia jest zatem okoliczność, że czynności egzekucyjne w dniu 3 września 2004 roku – a zatem sprawcą ewentualnej szkody – był asesor komorniczy.

Odwołując się do treści art. 23 ust. 3 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji oraz brzemienia art. 67 § 2 k.p.c. Sąd I instancji uznał, że w sprawach dotyczących solidarnej odpowiedzialności Skarbu Państwa z komornikiem czynności procesowe powinien podejmować za Skarb Państwa organ sądu rejonowego, przy którym działa komornik. W rozpoznawanej sprawie organem tym jest Prezes Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w art. 23 u.k.s.e. jest zatem odpowiedzialnością deliktową, a według zgodnego stanowiska judykatury przesłanką tej odpowiedzialności jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie. Niezgodność z prawem powinna być ujęta zdaniem. Sąd Okręgowego obiektywnie w uwzględnieniem jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej Pojęcie niezgodności z prawem na gruncie u.k.s.e. nie obejmuje naruszeń norm moralnych i obyczajowych, określanych terminem „zasad współżycia społecznego" lub „dobrych obyczajów".

Sąd I instancji wskazał, że art. 23 u.k.s.e. nie określa samodzielnie wszystkich przesłanek odpowiedzialności komornika w odpowiednim zakresie, mają do niej zastosowanie również przepisy kodeksu cywilnego wynikające z art. 415 k.c., z tą różnicą, że nie jest brana pod uwagę wina jako zasada odpowiedzialności.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności pozwanych: Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. oraz Skarbu Państwa na podstawie art. 23 ust. 1 i 3 u.k.s.e. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że działania pozwanego komornika w sprawach o sygn. akt III KM 1266/02 oraz w sprawach do niej przyłączonych o sygn.: III Km 1549/04, III Km 1267/02, III Km 1927/04, III Km 1397/03, III Km 1825/04, III Km 1493/04, III Km 215/04 nie nosiły cech niezgodności z prawem. W ocenie Sądu I instancji czynność zajęcia ruchomości dokonana w dniu 3 września 2004 roku w sprawie o sygn. akt III KM 1266/02 była dokonana zgodnie z przepisami. Sąd Okręgowy podkreślił, że w maju 2006 roku, powodowa spółka mogła wystąpić do komornika o zwrot zajętego towaru. W związku z tym powód w ocenie Sądu I instancji nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności pozwanego K. w tym, że poniósł szkodę na skutek niewydania przez komornika postanowienia o umorzeniu co do niesprzedanych ruchomości zajętych przez K. w dniu 3 września 2004 roku oraz na skutek braku wydania przez komornika powodowej spółce zajętych ruchomości. Powodowa spółka nie wykazała, także wysokości ewentualnej szkody, gdyż na dzień wniesienia pozwu to jest w dniu 6

lutego 2014 roku z opinii biegłej wynikało, że gdyby odzież została zachowana nie przedstawiałaby wartości handlowej jak w dniu zajęcia.

Sąd I instancji zaznaczył, że wszystkie przesłanki odpowiedzialności K. muszą być spełnione łącznie, a powód nie wykazał łącznego spełnienia powyższych przesłanek.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów powodowej spółki podniesionych w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy wskazał, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Sąd I instancji wskazał, że zarzuty kierowane przez powoda do postępowania egzekucyjnego o sygnaturze akt III Km 1267/02 były nietrafne między innymi z uwagi na fakt, że K. W. (1) nie złożył wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego o powyższej sygnaturze po drugiej licytacji to jest po dniu 10 kwietnia 2016 roku. Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z obowiązującym ówcześnie przepisem § 105 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 roku w sprawie czynności komorników (Dz.U. nr 10, poz. 52) jeżeli zajęte ruchomości nie zostały sprzedane, wierzyciel zaś nie przejął ich na własność, komornik zwróci je dłużnikowi. W tym celu komornik wezwie dłużnika, aby zajęte ruchomości odebrał w terminie dwutygodniowym pod rygorami przewidzianymi w przepisach o likwidacji nie podjętych depozytów i nie odebranych rzeczy. Pomimo zaniechania przez K. wezwania dłużnika do odebrania niesprzedanych w drodze licytacji ani nie przejętych przez wierzyciela ruchomości, także K. W. (1) uprawniony do reprezentacji dłużnika nie złożył takiego wniosku. Powodowa spółka nie wykazała więc żadnej przesłanki odpowiedzialności komornika z art. 23 ust. 1 u.k.s.e. Nie wykazała także wysokości szkody.

Za niezasadne Sąd I instancji uznał również zarzuty dotyczące postępowania zabezpieczającego, prowadzonego przez pozwanego komornika w sprawie o sygn. akt III Km 1421/02. Wynikało to z faktu, że zaświadczenie wydane przez komornika 5 kwietnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt III Km 1421/02, iż postępowanie zabezpieczające zostało w całości zakończone 30 grudnia 2009 roku w trybie art. 823 k.p.c. nie ma znaczenia dla wywodzenia przez powoda szkody z tytułu braku zwrotu ruchomości zajętych przez komornika 3 września 2004 roku. Zajęcie z 20 listopada 2002 roku dotyczyło zupełnie innych ruchomości. To samo dotyczy pisma komornika z 5 maja 2011 roku informującego dozorcę zajętych ruchomości z 20 listopada 2002 roku, że należy je wydać dłużnikowi, tj. (...) spółce jawnej. Przedmiotowe ruchomości po uchyleniu zajęcia z 20 listopada 2002 roku zostały bowiem sprzedane przez K. W. (1).

Sąd Okręgowy wskazał, że komornik sądowy i Skarb Państwa podnieśli zasadny zarzut przedawnienia i odwołał się do treści art. 442^1 k.c. Zarzut przedawnienia złożył również pozwany C. W.. Stosownie do treści art. 4421 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. W ustalonych okolicznościach niniejszej sprawy wspólnik powodowej spółki (...) dowiedział się o szkodzie w maju 2006 roku po bezskutecznej drugiej licytacji w spawie III Km 1267/02. K. W. (1) odebrał obwieszczenia o licytacjach w tej sprawie wyznaczonych na dzień 30 stycznia 2006 i 10 kwietnia 2006 roku. Nie było przeszkód, aby sprawdził czy licytacja z dnia 10 kwietnia 2006 roku doszła do skutku. Nie było także żadnych przeszkód, aby zwrócił się po dniu 10 kwietnia 2006 roku o wydanie przez komornika postanowienia o umorzeniu postępowania, co do niesprzedanych ruchomości i o wydanie ruchomości. K. W. (1) w okresie od maja 2006 roku do 25 lutego 2011 roku nie wniósł także skargi na bezczynność komornika w postaci braku zwrotu ruchomości. A zatem już w maju 2006 roku, powodowa spółka dowiedziała się o szkodzie w postaci braku zwrotu przedmiotowych ruchomości.

Powyższe potwierdza także treść apelacji z 11 maja 2009 roku, wniesionej w sprawie II C 1963/05, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Łodzi. Już w tej apelacji K. W. (1) powołał się na fakt, że ruchomości zajęte 3 września 2004 roku nie są już zajęte, bo umorzono postępowanie egzekucyjne, a komornik nie zwrócił zajętego mienia spółce do czego był obowiązany i z tego tytułu powstała szkoda. Nadto wskazuje, że tych ruchomości nie ma. A zatem w dacie 11 maja 2009 roku K. W. (1) niewątpliwie wiedział już, że nie ma ruchomości zajętych 3 września 2004 roku i że powinny być one zwrócone przez komornika po umorzeniu postępowania egzekucyjnego w dniu 16 czerwca 2005 roku w sprawie III Km 1549/04. Termin przedawnienia upłynął w maju 2009 roku. Pozew zaś został wniesiony w dniu 6 lutego 2014 roku w stosunku do pozwanych: Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi

oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P., a więc znacznie po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

Powództwo w odniesieniu do pozwanych: Komornika Sądowego dla Ł. w Ł. oraz Skarbu Państwa podlegało zatem oddaleniu nie tylko z tej przyczyny, że strona powodowa nie udowodniła swego roszczenia co do zasady, jak i co do wysokości, lecz również z powodu upływu terminu przedawnienia tego roszczenia.

Na uwzględnienie zasługuje również zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego C. W.. Przed przejściem do zasadniczej części rozważań poświęconej ocenie tego zarzutu zaznaczyć trzeba, że w rozpoznawanej sprawie powód dochodził roszczenia o odszkodowanie za nieprawidłowe wykonywanie dozoru przez pozwanego C. W.. Odpowiedzialność dozorcy za pogorszenie, uszkodzenie, zniszczenie lub zaginięcie zajętych ruchomości, mająca swą podstawę prawną w art. 857 § 1 k.p.c., ma charakter odpowiedzialności deliktowej, co wynika z ugruntowanej linii orzeczniczej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24 stycznia 2013 roku, I ACa 1349/12, niepubl. oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 22 kwietnia 2016 roku, I ACa 28/16, niepubl.). Tym samym roszczenia powodowej spółki przeciwko dozorcy w osobie pozwanego C. W. ulegały przedawnieniu w terminach określonych w art. 4421 k.c.

Powodowa spółka o zaistniałej szkodzie dowiedziała się najpóźniej 11 maja 2009 roku , co potwierdza treść apelacji K. W. (1). W tej to bowiem dacie wspólnik powodowej spółki (...) w apelacji wywiedzionej od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, wydanego w sprawie o sygn. akt II C 1963/05 dał wyraz swojej wiedzy o fakcie utraty zajętych ruchomości. W tymże środku odwoławczym wskazał on również, że za ów stan rzeczy odpowiedzialność ponosi m.in. C. W.. Tym samym co najmniej 11 maja 2006 roku powodowa spółka dowiedziała się o szkodzie oraz o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Zgodnie z regulacją zawartą w (...) k.c. roszczenia powodowej spółki przeciwko C. W. przedawniły się w maju 2009 roku, tj. z upływem trzech lat od dnia powzięcia wiadomości o szkodzie i jej sprawcy. Powodowa spółka zaś wniosła o wezwanie do udziału w sprawie C. W. w piśmie procesowym z 17 listopada 2015 roku (k. 279 – 283), a zatem już po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

Z uwagi na upływ terminu przedawnienia roszczenia powodowej spółki wobec pozwanego C. W. jako dozorcy zajętych ruchomości, powództwo zasługiwało na oddalenie.

Sąd I instancji wskazał, że roszczenie jest bezzasadne w stosunku do C. W. nie tylko z uwagi na zasadność postawionego przez tego pozwanego zarzutu przedawnienia. Sąd ten odwołał się do przepisów regulujących dozór zajętych ruchomości (art. 855 k.p.c. – 863 k.p.c.). Sąd Okręgowy podkreślił, że to na powodowej spółce ciążył obowiązek udowodnienia, że C. W. jako dozorca zajętych ruchomości, ponosi odpowiedzialność za ich zniszczenie. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jedynie, że podczas przechowywania zajętych ruchomości w magazynie położonym w B. i pozostawania tych rzeczy pod dozorem C. W., doszło do ich zniszczenia. Materiał dowodowy nie daje natomiast żadnych podstaw do twierdzeń, że za taki stan rzeczy odpowiada pozwany C. W.. W toku całego postępowania powodowa spółka nie zgłosiła jakiegokolwiek wniosku dowodowego celem wykazania, że pozwany jako dozorca zajętych ruchomości nie dochował należytej staranności podczas przechowywania tych rzeczy, czym spowodował ich zniszczenie. Należy wskazać, że wyniki postępowania dowodowego dają asumpt do przyjęcia tezy przeciwnej od tej prezentowanej przez stronę powodową - a mianowicie, że zniszczenie zajętej odzieży nastąpiło wskutek jej amortyzacji. Spadek wartości handlowej wycenianych towarów był podyktowany zupełnie innymi czynnikami, a mianowicie naturalnymi procesami zużycia surowca, z których wykonana była odzież oraz zmianami w modzie, powodującymi istotne obniżenie ceny wyrobów pochodzących sprzed kilkunastu lat. Okoliczność ta pozwala mówić o tym, że C. W. jako dozorca zajętych ruchomości pomimo dołożenia należytej staranności w zakresie powierzonych mu obowiązków dozoru nie mógł zapobiec szkodzie, tzn. nie mógł zapobiec zniszczeniu rzeczy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżając go w zakresie punktu 1 i zarzucił mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, a to przepisów art. 328 § 2 k.p.c., art.316 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z nie uwzględnieniem przy ocenie dowodów dyrektyw interpretacyjnych wynikających dyspozycji art. 856 § 1 k.p.c.,

§ 105 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968r. w sprawie czynności komorników , a także z dyspozycji art. 877 zd.2 k.p.c., oraz art.6 k.c., a także -

- z uwagi na nieustosunkowanie się przez Sąd I-ej instancji do wszystkich wniosków dowodowych strony powodowej,

- brak oceny wszystkich dowodów zgłoszonych przez powoda w pozwie, na rozprawie w dniu 30 marca 2015 r. oraz w piśmie procesowym k – 153- 158 i ograniczenie postępowania dowodowego do dowodu z akt egzekucyjnych, dowodu z akt IIC 1963/06 i dowodu z przesłuchania stron (postanowienie dowodowe wydane na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017r. protokół elektroniczny 01:55:20-01:57) poprzez:

1. błąd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność poczynionych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w następstwie pobieżnej i błędnej oceny zgromadzonych dowodów poprzez:

A) ustalenie, że w dniu 20 listopada 2002 r. K. zajął w spr. III KM 1421/02, na wniosek Zakładów (...) o zajęcie ruchomości należących do spółki jawnej (...) ruchomości powodowej spółki o wartości 282 750, 00 zł . na podstawie postanowienia zabezpieczającego z dnia 14 listopada 2002r wydanego przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie XIIIGC 1276/01 - uchylonego postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 7 lutego 2003r. w spr. I Co 2398/02 i że to te ruchomości - „zostały następnie sprzedane przez K. W. (1)" (uzasadnienie k-7) - bez jakiegokolwiek dowodu dokumentującego takie dowolne ustalenie i przy błędnym przypisaniu własności tych ruchomości w/w spółce jawnej.

B) ustalenie, że zajęcie ruchomości dokonane przez pozwanego K. protokołem zajęcia w dniu 3 września 2004r. w sprawie oznaczonej jako „III KM 1266 i inne" szczegółowo opisanych w tym protokole i oszacowanych na kwotę 1 082 215,87 zł. nie pozostaje w żądnym adekwatnym związku przyczynowym z czynnościami egzekucyjnymi prowadzonymi w spr. (...) (uzasadnienie k - 16) - w sytuacji, gdy postanowienie zabezpieczające w w/w sprawie wydane było na wniosek Zakładów (...) w spr. XIII GC 1276/01 skierowany- między innymi - do ruchomości spółki jawnej (...), a także w tej sprawie wydany został na rzecz tego wierzyciela dnia 19 kwietnia 2004r. tytuł wykonawczy na kwotę 800 000,00 zł, na podstawie którego K. wszczął i prowadził egzekucję w spr. III KM 1549/04 do rzeczy ruchomych zajętych protokołem zajęcia sporządzonym w dniu 3 września 2004r. w sprawie oznaczonej jako „III KM 1266 i inne" (bezsporne) - tym samym pobieżna i błędna ocena omówionych wyżej dowodów.

C) ustalenie i błędna ocena że pismo K. z dnia 5 maja 2011 roku k-164 akt adresowane do C. J. - informujące go, że postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w dniu 30 grudnia 2009r. i polecające mu by - jako dozorca - wydał zajęte ruchomości spółce jawnej (...) nie ma znaczenia dowodowego dla oceny prawidłowości czynności egzekucyjnych i ustalenia bezprawności postępowania K. w prowadzeniu egzekucji skierowanych do ruchomości zajętych w dniu 3 września 2004r. w sprawie oznaczonej jako (...) i inne", przy równoczesnym ustaleniu, że ruchomości zajęte w spr. (...) zostały wcześniej sprzedane przez K. W. (1),

D) błędną ocenę dowodów (uzasadnienie k-15) co do konsekwencji prawnych wynikających z doręczenia K. W. (1) w dniu 20 czerwca 2005r. postanowienia z dnia 16 czerwca 2005r. o umorzeniu egzekucji w sprawie III KM 1549/04 i postawienie mu zarzutu, że bezpośrednio po tym nie zwrócił się do K. ani do dozorcy o wydanie zajętych ruchomości, w sytuacji gdy ruchomości były zajęte protokołem zajęcia w sprawie oznaczonej jako „III KM 1266 i inne" - bez wymienienia spraw - i postępowanie egzekucyjne do tych ruchomości było prowadzone także w sprawach wymienionych w obwieszczeniach o kolejnych terminach licytacji - przy czym w spr. III KM 1267/02 postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 2 stycznia 2014r. w spr. II 1 Co 8750/13 przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa na podstawie art. 824 § 1 pkt. 2 k.p.c.,

E) błąd w ustaleniach w wyniku nieprawidłowej oceny dowodów w postaci ustaleń wynikających z uzasadnienia postanowienia Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa z dnia 2 stycznia 2014r. w spr. II 1 Co 8750/13, z którego ma - zdaniem Sądu i-ej instancji - wynikać, jakoby bezsporna okoliczność, że „ pozwany K. po 2010 roku, tj. po dacie, kiedy (jakoby) zwrócił tytuł wykonawczy wierzycielowi ze spr o sygn. III KM 1267/02 K. nie prowadził postępowania egzekucyjnego co do ruchomości zajętych 3 września 2004r." (uzasadnienie k-25) przy jednoczesnym ustaleniu

na (k-28 uzasadnienia, : „Faktem, że K. nie wydał postanowienia o umorzeniu egzekucji co do niesprzedanych ruchomości we wszystkich sprawach egzekucyjnych , w których dokonał zajęcia ruchomości w dniu 3 września 2004r.", a nadto na k-29 uzasadnienia ustalenie: „W takiej sytuacji komornik na podstawie art. 877 k.p.c. powinien umorzyć postępowanie co do rzeczy niesprzedanych , lecz postanowienia w tym przedmiocie w stosunku do rzeczy niesprzedanych nie wydał w sprawie o sygn. III KM 1267/02".

F) ustalenie i uznanie, że roszczenie powoda jest przedawnione, w stosunku do pozwanych, w wyniku błędnej oceny dowodów w postaci:

a) doręczenia K. W. (1) w dniu 20 czerwca 2005r. postanowienia z dnia 16 czerwca 2005r. o umorzeniu egzekucji w sprawie IIIKM 1549/04 i dowolne uznanie, że szkoda powstała w tej dacie skoro powód - zdaniem Sądu I-ej instancji -z tą datą miał posiąść wiedzę o jej istnieniu

b) ustaleń wynikających z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 listopada 2008r. w spr. IIC (...) oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2009r. w spr. I ACa 541/09, w tym treści pism procesowych K. W. (1) z których wynika, że przedmiotem sprawy nie dotyczył szkody wynikającej z niedopełnienia obowiązków nałożonych na komorników i dozorców przepisem art. 856 § 1 k.p.c. - z pominięciem znaczenia dowodowego treści zeznań złożonych w w/w sprawie przez św. C. W. k-176, wyjaśnień C. J. na k -132 , 208 i 222 - z których wynika , że towar zajęty w dniu 3 września 2004r. i oddany pod dozór C. W. nie był sprzedawany poza postępowaniami egzekucyjnymi i jest w stanie nienaruszonym zmagazynowany na terenie nieruchomości C. J. w B.., a także z wyjaśnień powoda złożonych na rozprawie dniu 11 stycznia 2017r. protokół elektroniczny 00:55:40 - 00:57:30 oraz 01:07- 01 ;08, a także 01:49:40-01:50:10))

c) pisma Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 5 kwietnia 2011 r. do K. W. (1), w którym uznał zasadność jego skargi wniesionej na pozwanego K. informując, że na skutek podjętych przez niego czynności nadzorczych K. wysłał K. W. zaświadczenia o umorzeniu postępowań egzekucyjnych prowadzonych do ruchomości zajętych w dniu 3 września 2004r. protokołem w sprawie oznaczonej jako „KM 1266/02 i inne" - z wyjątkiem dwu wskazanych spraw Km 900/05 - w której egzekucja jest nadal prowadzona oraz sprawy Km 1339/05 , prowadzonej przeciwko innemu dłużnikowi - poprzez zignorowanie tego dowodu dla oceny bezprawności postępowania komornika i wpływu tych zaniechań na ocenę zasadności zarzutu przedawnienia.

d) postanowienia Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa z dnia 2 stycznia 2014r. w spr. II 1 Co 8750/13, z uzasadnieniem, z którego wynika, że pozwany K. prowadził do dnia wydania w/w postanowienia egzekucję w spr. KM 1267/02 bez wymaganego prawem tytułu wykonawczego.

e) protokołu zajęcia z dniu 3 września 2004r. w sprawie oznaczonej jako „III KM 1266 i inne" ze szczegółowo opisanymi w tym protokole ruchomościami w ilości 3 985 sztuk i oszacowanymi na kwotę 1 082 215,87 zł. (k-187-222 akt KM 1266/02) - z którego wynika jakie zindywidualizowane ruchomości zostały zajęte oraz, że zostały opisane i oszacowane w sposób przewidziany art. 853 § 1 k.p.c. oraz § 60 ust. 1 i 61 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968r. w sprawie czynności komorników

f) dowodów zgromadzonych w postępowaniu przygotowawczym w spr. 1 Ds 843/13 Prokuratury Rejonowej Ł. w postaci :

f.1.) z zeznań przesłuchanych w charakterze świadków C. W. k- 74- 76 i C. J. k-168, z których wynika że ruchomości te nie zostały wydane przez dozorcę dłużnikowi tj. (...) Sp. jawna z siedzibą w Ł. i według obu świadków znajdowały się w B. przy ul. (...) aż do dnia 25 czerwca 2013r,. - kiedy to zostały zabezpieczone w sprawie 1 Ds 843/13 przez Prokuraturę Rejonową Ł..

f.2.) protokołu oględzin i zatrzymania rzeczy z dnia 25 czerwca 2013r. w B. przy ul. (...), na nieruchomości C. J., w których były przechowywane zatrzymane ruchomości i dokonanego zatrzymania rzeczy szczegółowo opisanych w

protokołach k-231-236 akt 1 Ds 843/13.(pkt. III wniosku dowodowego powoda k- 153-157 z wykazem dowodów k-120),

f.3) opinii biegłej C. K. dnia 7 października 2013r. w przedmiocie oszacowania rzeczy zatrzymanych w dn. 25.06.2013r. , z której wynika, że zatrzymano 38 sztuk odzieży przy czym nie ma ona żadnej wartości handlowej z uwagi na całkowite zniszczenie k-500-508 akta 1 Ds 843/13 - z których to dokumentów wynika , że pozwany K. ani też dopozwany dozorca C. W. nie wywiązali się z obowiązków prawnych nałożonych przepisem art. 856 § 1 k.p.c. , przy czym komornik także z obowiązku nałożonego § 105, a w dniu 25 czerwca 2013r. zostało ustalone, że z ruchomości zajętych protokołem zajęcia z dniu 3 września 2004r. w sprawie oznaczonej jako (...) i inne" w ilości 3 985 sztuk oszacowanych na kwotę 1 082 215,87 zł. ujawnione zostało, ze pozostało 38 sztuk , a w dniu 7 października 2013r., że nie mają one żadnej wartości handlowej - zatem wiedza o istnieniu szkody oraz jej rozmiarach stała się dostępna powodowi nie wcześniej niż w dniu 25 czerwca 2013r.

f.4) w konsekwencji błędna ocena wiarygodności wyjaśnień powoda na k-20 uzasadnienia i bezpodstawne odmówienie mu wiary, że o szkodzie dowiedział się w dniu 25 czerwca 2013r. , a w dniu 7 października 2013r. o jej rozmiarach ze wskazanych wyżej faktów i dokumentujących je dowodów i pozbawiona podstaw prawnych próba przypisania K. W. obowiązków prawnych nałożonych na K. i dozorcę określonych przepisami art. 826 k.p.c., art. 809 k.p.c., art. 856 § 1 k.p.c., § 105 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968r. w sprawie czynności komorników, a także wynikających z dyspozycji art. 877 zd. 2 k.p.c. poprzez stawianie zarzutu powodowi (uzasadnienie k-15), że skoro odebrał w dniu 20 czerwca 2005r. postanowienia z dnia 16 czerwca 2005r. o umorzeniu egzekucji w sprawie IIIKM 1549/04, czy też wiedział o drugim terminie licytacyjnym w spr. (...) w dniu 10 kwietnia 2006r. (uzasadnienie k-20) to mógł domagać od K. by wydał postanowienie o umorzeniu egzekucji i wydał zajęte ruchomości oraz że mógł żądać ich wydania od drugiego wspólnika uzasadnienie k-20, k-27)(...) „ Mógł zatem w drodze stosownych przepisów doprowadzić do umorzenia przez komornika postępowań egzekucyjnych co do niesprzedanych ruchomości, a następnie zwrócić się o ich wydanie , by następnie móc je sprzedać" (uzasadnienie k-29) - co zdaniem Sądu I-ej instancji zwalnia tych pozwanych z odpowiedzialności i ma zaświadczać o przedawnieniu roszczeń powoda.

G) bezpodstawne nadanie znaczenia dowodowego opinii biegłej C. K. wydanej w dniu 23 stycznia 2006r. dla potrzeb postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie IIIKM 1267/02 w sytuacji, gdy postępowanie egzekucyjne w tej sprawie prowadzone było bez tytułu wykonawczego, a opinia, na którą Sąd I-ej instancji się powołuje - nie wymieniając jej pośród ocenianych dowodów - nie spełnia pod względem merytorycznym wymogów prawnych przewidzianych dla tego rodzaju opinii, które przewidują że dokonując zajęcia K. obowiązany jest oznaczyć odrębnie wartość każdej zajętej rzeczy, i nie może w protokole zajęcia oznaczyć globalnie ich wartości (uchwała 7-miu sędziów SN z dnia 9 grudnia1986 r. III CZP 61/86 OSPiKA 1989, nr 1 z poz. glosą K. Korzana) i bezpodstawne ustalenie, że biegła oszacowała ruchomości zajęte protokołem w sprawie oznaczonej jako (...) i inne", a ich wartość wynosiła wówczas 84 630,00 zł. (uzasadnieni k- 11,12) i pominiecie zeznań C. J. złożonych na rozprawie w dniu 16 września 2016r. w których podał, że C. W. próbował sprzedawać zajętą odzież , wyrzucał ją i spalał oraz że składował tam równocześnie swoje ruchomości rodzajowo identyczne, które przejął nabywając w drodze licytacji udziały wspólników w spółce (...) z o.o., (protokół elektroniczny 00;45-00:48 , 00:54 -00:54:30 , 01:04-01:05, a także wyjaśnień powoda złożonych na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017r. (protokół w zapisie elektronicznym 00:58-00:57 oraz 01:10 - 01:13 a także 01:46:45 - 01:48:40) świadczących, że ta opinia biegłej jest prawnie wadliwa i nie dotyczy ruchomości zajętych w dniu 3 września 2004r. protokołem zajęcia oznaczonym jako (...) i inne".

H) bezpodstawne pozbawienie znaczenia dowodowego dla ustalenia wysokości szkody wartości szacunkowej ruchomości określnej przez K. na kwotę 1 082 215,87 zł w protokole zajęcia w sprawie oznaczonej jako „III KM 1266/02 i inne", gdy została ona określona w sposób przewidziany w art. 853 § 1 k.p.c., a K. nie przedstawił żadnego innego dokumentu odpowiedzialnego prawu, z którego wynikałoby, że w dniu 25 czerwca 2013 r. – kiedy to w spr. 1 Ds. 843/13 ujawnione zostało, że zajętych ruchomości nie ma w miejscu gdzie miały być przechowywane ich wartość jest inna, i nie uwzględnienie, że z akt Prokuratury Rejonowej Ł. w spr. 1 Ds. 843/13 wynika, iż C. W. składał K. sprawozdania z zarządu ustanowionego w spr. III KM 1267/02 w następujących terminach:

dn.31.01,2005 r. ; k - 384-385;,386 -387;464 -465;466-467;468-469,

dn.28.02.2005 r.; k-388-389;414-415;460-461;462-463 ,

dn.31.03.2005 r.;k-390; 416; 452; 453,

dn.30.04.2005 r.;k-391; 417; 455; 456; 457,

dn.20.06.2005 r.; k- 392-398; 445-451 ;470-476,

dn.12.07.2005 r.; k-430-433,

dn.08.08.2005 r.; k-434-438,

dn.12.09.2005 r.; k- 440-444,

dn. 08.12.2005 r. k-367-383,

dn.12.01.2006 r.; k- 399-413,

- w których informuje K. o czynnościach podjętych w stosunku do zajętego majątku jako jego „zarządca" – w tym sprzedażach zajętych ruchomości, wskazując kwoty uzyskane ze sprzedaży - przy biernej akceptacji tych działań przez K., z tym dodatkowym zastrzeżeniem, że sprawozdania te nie znajdują się w aktach KM 1267/02, natomiast ujawnione zostały w aktach oznaczonych jako III KM 1327/04 – III KM 1927/04 gdzie są włączone luzem do tych akt - bez wszycia do akt i numeracji kart.

I) przyjęcie na k- 34 uzasadnienia, że pozwany C. W. - jako dozorca - nie ponosi odpowiedzialności za stan zajętych w dniu 3 września 2004r. ujawniony w dniu 25 czerwca 2013r. w protokole zatrzymania rzeczy sporządzonym w miejscu ich przechowywania przez Policję na zlecenie Prokuratury Rejonowej Ł. w spr. 1 Ds 843/13 i oszacowanych przez biegłą C. K. w opinii z dnia 25 czerwca 2013 r. (uzasadnienie k-16) i przyjęcie - bez uprawniającego do takiego stwierdzenia dokumentu wymaganego prawem, oraz wbrew zasadom dowodzenia wynikającym z art. 6 k.c. - w związku z obowiązkiem prawnym nałożonym na dozorcę w art. 856 § 1 k.p.c. i wynikającą z tego obowiązku w art. 857 § 1 k.p.c. koniecznością wykazania przez dozorcę, że wykazał się starannością , o której mowa w art. 856 § 1 k.p.c. - że ruchomości te uległy zniszczeniu na skutek ich amortyzacji i tym samym, że szkoda nie istnieje.

J) nieważność postępowania (art. 379 pkt. 2 k.p.c.) z powodu błędnego przyjęcia, że Skarb Państwa jest reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi , a nie przez Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi - z tym zastrzeżeniem, że zarzut ten może się ostać, jeśli przyjąć za obowiązujący pogląd przyjęty przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dn. 24.05.2007r. w spr. IICSK 44/07, na który strona powodowa wskazywała w pozwie i piśmie z dnia 14 maja 2014r. K-73- 76.

K) błędna ocena w zakresie ustalenia poprawności nadzoru administracyjnego nad pozwanym K. poprzez przyjęcie za postanowieniem Sądu Rejonowy dla Łodzi-Widzewa z dnia 2 stycznia 2014r. w spr. II 1 Co 8750/13, z którego wynika, że K. prowadząc oprócz postępowania egzekucyjnego w spr. III KM 1267/02 jeszcze dwu innych egzekucji z wniosku tego samego wierzyciela: III KM 1493/04 oraz III KM 1268/02 w związku zakończeniem w dniu 16 marca 201 Or. egzekucji w spr. III KM 1493/04 zamiast tytułu wykonawczego w w/w sprawie, omyłkowo wysłał tytuł w spr. II KM 1267/02 (uzasadnienie k-20) w sytuacji gdy okoliczność taka nie znajduje żadnego dowodowego potwierdzenia.- i należało przyjąć, że K. nie wykazał, że w ogóle dysponował tytułem wykonawczym w spr. III KM 1267/02.

L) naruszenie art. 98 k.p.c. poprzez nie obciążenie pozwanych kosztami postępowania a także poprzez nierozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda i nieuwzględnienie wynagrodzenia należnego według norm przepisanych za postępowanie zażaleniowe w spr. I ACz 52/16 tak jak to zalecał Sąd Apelacyjny w ostatnim zdaniu uzasadnienia postanowienia z dnia 5 lutego 2016 roku.

Ponadto pełnomocnik powoda wobec podniesionych naruszeń prawa procesowego, które miały skutkować naruszeniem zasad rządzących ciężarem dowodów wynikającym z art. 6 k.c. pozwany zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego w związku z oddaleniem powództwa:

A) w stosunku do pozwanego K. przepisów art. 415 k.c. w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, z tym uzupełnieniem, że K. odpowiada na podstawie art. 429 k.c. także za następstwa wynikające z postępowania ustanowionego przez siebie dozorcy.

B) w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa przepisów art. 417 k.c. oraz art. 77 Konstytucji RP w zw. z art. 23 ust.3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji

C) w stosunku do dopozwanego C. W. art. 415 k.c.

D) z dodatkowym uzupełnieniem, że odpowiedzialność wszystkich tych pozwanych jest solidarna, stosownie do dyspozycji art. 441 § 1 k.c.

E) naruszenie art.442.1 § 1 k.c. poprzez uznanie, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

W konkluzji pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanych: K. K. Rewiru Sądowego Rewiru Trzeciego przy Sądzie Rejonowym Ł.-W., Skarbu Państwa - reprezentowanego w sposób odpowiadający wymogom prawa dla tego rodzaju sprawy oraz dopozwanego C. W. solidarnie na rzecz strony powodowej Modny Pan W., (...) spółka jawna, z siedzibą w Ł. kwoty 1 082 215,87 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz ponadto w związku z zastępowaniem powoda przez pełnomocnika z urzędu o zasądzenie od pozwanych: K. K. Rewiru Sądowego Rewiru Trzeciego przy Sądzie Rejonowym Łódź-Widzew, Skarbu Państwa - reprezentowanego w sposób odpowiadający wymogom prawa dla tego rodzaju sprawy oraz dopozwanego C. W. solidarnie na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za udzieloną pomoc prawną z urzędu według norm przepisanych, a w przypadku oddalenia powództwa przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu od Skarbu Państwa, według norm przepisanych jednocześnie pełnomocnik oświadczył, że koszty udzielonej powodowi pomocy prawnej nie zostały dotychczas pokryte w całości ani w części.

Pełnomocnik wniósł również o rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda poprzez uwzględnienie wynagrodzenia należnego według norm przepisanych za postępowanie zażaleniowe w sprawie I ACz 52/16, tak jak to określił Sąd Apelacyjny w ostatnim zdaniu uzasadnienia postanowienia z dnia 5 lutego 2016 roku.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczpospolitej Polskiej według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Nie jest trafny zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt. 2 k.p.c.) z powodu błędnego przyjęcia, że Skarb Państwa jest reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, a nie przez Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi.

Odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wiąże się nie z działalnością państwowej jednostki organizacyjnej, ale z działalnością komornika, który nie należy do stationes fisci. Trzeba więc poszukiwać istniejących związków między komornikiem a jednostkami organizacyjnymi Skarbu Państwa. K. działa przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji), a więc organem właściwym do reprezentowania Skarbu Państwa jest prezes właściwego sądu rejonowego.

Podkreślenia wymaga, że do nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. mogłoby ewentualnie dojść tylko w przypadku, gdyby przed sądem Skarb Państwa reprezentowany był przez jednostkę organizacyjną nie mającą żadnego związku z dochodzonym roszczeniem (wyrok z dnia 14 kwietnia 1999 r. III CKN 1239/98, OSNC 1999, nr 11, poz. 191, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2013 r., I CZ 7/13, niepubl.).

Nie są również zasadne zarzuty naruszenia prawa procesowego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy, a następnie w sposób niewadliwy dokonał jego oceny. W konsekwencji ustalił stan faktyczny, odpowiadający treści tych dowodów. Tym samym Sąd Apelacyjny przyjął go za własny. W sytuacji bowiem, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37 Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83).

Nie jest trafny zarzut naruszenia prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c.

Zaznaczyć wymaga, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena ta musi być zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz uwzględniać całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego - to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt II CKN 4/98, Legalis nr 346016). Jak podkreśla się w ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwie i doktrynie ocena dowodów przeprowadzona z zachowaniem tych reguł mieści się w granicach wyznaczonych przez zasadę swobodnej oceny dowodów wprowadzoną w art. 233 k.p.c. Nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów – grupy dowodów) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 1075/12, Lex nr 1267341). Podniesione zatem przez apelującego zarzuty mogłyby być uwzględnione jedynie wówczas, gdyby wykazano, że zebrane dowody w części zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy nie sposób się zgodzić ze skarżącym, że Sąd I instancji naruszył kryteria oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego określone w art. 233 § 1 k.p.c.

Skarżący zamiast wykazać, że zebrane dowody w części zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego, dokonał subiektywnej oceny materiału dowodowego, co nie może odnieść zamierzonego przez apelującego skutku.

Zupełnie niezrozumiały jest zarzut błędnej oceny dowodów „wbrew zasadom dowodzenia wynikającym z art. 6 k.c. - w związku z obowiązkiem prawnym nałożonym na dozorcę w art. 856 § 1 k.p.c. i wynikającą z tego obowiązku w art. 857 § 1 k.p.c.”

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 6 k.c. to należy odróżnić błąd w ustaleniu rozkładu ciężaru dowodu, który pozostaje w sferze stosowania prawa materialnego, przede wszystkim art. 6 k.c. oraz przepisów szczególnych (ciężar dowodu w znaczeniu materialnym), od uchybienia natury procesowej, polegającego na błędnym przyjęciu, że strona nie

wywiązała się z nałożonego na nią ciężaru dowodu, tak jak to stanowi art. 232 zd. 1 k.p.c. (ciężar dowodu w znaczeniu formalnym). Zarzutu naruszenia tego przepisu nie mogło więc uzasadniać, błędne (w ocenie skarżącego) przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, iż powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanych.

Nie ma również podstaw do kwestionowania oceny Sądu I instancji co do opinii biegłej C. K., skoro biegła przeprowadziła oględziny odzieży w magazynie w B. i wzięła pod uwagę wycenę tychże ruchomości dokonaną przez pozwanego K. w dniu 3 września 2004 roku.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Naruszenie tego przepisu może mieć wpływ na wynik sprawy jedynie wyjątkowo, gdyż uzasadnienie jest sporządzane już po wydaniu i ogłoszeniu wyroku. Ów wpływ na rozstrzygnięcie może zachodzić w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia (wyrok SN z 5.10.2005 r. I UK 49/5 Monitor Prawniczy 2006, nr 4 s. 214).

W rozpoznawanej sprawie nie sposób uznać, że skarżony wyrok zawiera właśnie tego typu uchybienia, które uniemożliwiają dokonanie oceny wywodu Sądu pierwszej instancji.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 442.1 § 1 k.c. poprzez uznanie, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Choć skarżący wyraża odmienne przekonanie, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne istotne dla oceny zgłoszonego przez pozwanych zarzutu przedawnienia.

Zgodna z zasadą logicznego rozumowania jest ocena Sądu Okręgowego, że powodowa spółka wiedziała o zajęciu spornych ruchomości w 2004 roku, a następnie o przeprowadzonych licytacjach w latach 2005 – 2006. Nie sposób przyjąć tezy powódki, że dowiedziała się o szkodzie dopiero 25 czerwca 2013 roku podczas czynności przeprowadzonej w postępowaniu przygotowawczym na nieruchomości przy ulicy (...) w B. (oględziny pomieszczeń w B. przy ulicy (...), gdzie znajdowały się zajęte w dniu 3 września 2004 roku ruchomości).

Trafnie wobec tego Sąd Okręgowy uznał, że powódka wiedziała o zajęciu ruchomości w dniu 3 września 2004 roku przez komornika oraz o miejscu, gdzie zajęte ruchomości się znajdują, tj. w B. przy ulicy (...). Kilkakrotnie wspólnik K. W. (1) był na tej nieruchomości. Poza sporem jest również okoliczność, że wiedział on o umorzeniu postępowania egzekucyjnego co do niesprzedanych ruchomości w sprawie o sygn. akt III Km 1549/04, gdyż osobiście odebrał odpis postanowienia o umorzeniu postępowania w dniu 20 czerwca 2005 roku (potwierdzenie odbioru k. 201 akt o sygn. III Km 1549/04). Ponadto jak wynika z akt sprawy o sygn. III Km 1267/02, K. W. (1) odebrał także obwieszczenia o ponownej licytacji ruchomości wyznaczonej na dzień: 30 stycznia 2006 roku i 10 kwietnia 2006 roku. A zatem wspólnik powodowej spółki o szkodzie dowiedział się w maju 2006 roku o bezskutecznej licytacji w dniu 10 kwietnia 2006 roku i nieprzejęciu ruchomości przez wierzyciela na własność. Ponadto w dacie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, wydanego w sprawie II C 1963/05, złożonej 11 maja 2009 roku wspólnik K. W. (1) miał wiedzę o braku ruchomości zajętych 3 września 2004 roku, a znajdujących się w B. przy ulicy (...). Ponadto należy zauważyć, że na rozprawie z 24 listopada 2008 roku w sprawie II C 1963/05, K. W. (1) została doręczona wycena wyrobów odzieżowych, sporządzona przez biegłą C. K. w sprawie o sygn. III Km 1267/02, z której wynika wartość odzieży na kwotę 84.630 zł.

Podkreślenia wymaga, że spółka jawna, w świetle art. 8 k.s.h. i art. 331 k.c., jest odrębną od wspólników jednostką organizacyjną wyposażoną w zdolność prawną, czyli nie osobą prawną lecz odrębną od niej osobą ustawową, do której przepisy o osobach prawnych można stosować tylko odpowiednio. Taka osoba ma zdolność do nabywania praw i zaciągania zobowiązań, co wynika z art. 8 k.s.h., ale także konieczną dla ich ochrony zdolność sądowa, o czym stanowi nie tylko art. 8 k.s.h., ale od 2007 r. również art. 64 § 11 k.p.c. Osoba ustawowa, podobnie jak każda osoba ma także własną zdolność do czynności prawnych. Tę zdolność do czynności prawnych realizuje jednak inaczej niż osoby prawne. Osoby prawne działają poprzez swoje organy (art. 38 k.c.) natomiast w przypadku osób ustawowych, ustawodawca posługuje się inną figurą prawną. W przypadku osób prawnych ustawa upoważnia

określone osoby (założycieli, członków rady nadzorczej, wspólników) do powoływania członków zarządu, czyli organu, który reprezentuje osobę prawną i prowadzi jej sprawy. Natomiast gdy chodzi o osoby ustawowe, to wprost sam ustawa wskazuje czyje zachowanie będzie przez prawo uznawane jako zachowanie samej osoby ustawowej. W przypadku spółki jawnej, zgodnie z art. 29 k.s.h. osobą, której zachowanie jest uznawane za zachowanie samej spółki jest każdy wspólnik. Sytuacja wspólnika spółki jawnej jest więc zbliżona do sytuacji członka organu osoby prawnej. Dlatego do oceny sytuacji wspólnika spółki jawnej, który reprezentuje spółkę i prowadzi jej sprawy należy, zgodnie z art. 33.1 § 1 k.c., stosować odpowiednio przepisy o osobach prawnych, a nie przepisy o pełnomocnictwie. Podejmując próbę dookreślenia sytuacji wspólnika spółki jawnej, którego zachowanie, z mocy ustawy ma być traktowane jako zachowanie samej spółki, warto zwrócić uwagę na następujące cechy charakterystyczne regulacji zawartej 10 w k.s.h. Ustawodawca wyraźnie podkreślił, że prawo wspólnika do reprezentowania spółki dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych. Co więcej, inaczej niż w przypadku spółki cywilnej, nie wiąże prawa do reprezentowania spółki jawnej z zakresem uprawnienia do prowadzenia spraw spółki oraz wyklucza możliwość ograniczenia prawa do reprezentowania spółki jawnej w umowie lub uchwale wspólników (art. 29 § 3 k.s.h.). Literalna wykładnia art. 29 k.s.h. prowadzi więc do jednoznacznego wniosku, że każdy wspólnik może wystąpić z powództwem w imieniu spółki. Prawa do działania za spółkę może zostać wspólnik pozbawiony tylko w umowie spółki. Tylko umowa spółki może to prawo wspólnika również ograniczyć poprzez wskazanie, że może reprezentować spółkę łącznie z innym wspólnikiem lub prokurentem (art. 30 k.s.h.). Poza tym pozbawienie prawa wspólnika do reprezentowania spółki może nastąpić jedynie z ważnych powodów na mocy prawomocnego orzeczenia sądu. Ustawa, w przypadku spółki jawnej, nie łączy więc zakresu prawa do jej reprezentowania z przysługującym wspólnikowi uprawnieniem do prowadzenia jej spraw (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2013 r. sygn. akt IV CSK 332/12).

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, podnieść należy, że czynności obu wspólników powodowej spółki zarówno K. W. (1), jak i C. W. wywarły skutek wobec niej.

Wobec tego Sąd I instancji trafnie przyjął, że w dacie 11 maja 2009 roku wspólnik K. W. (1) niewątpliwie wiedział już, że nie ma ruchomości zajętych 3 września 2004 roku i że powinny być one zwrócone przez komornika po umorzeniu postępowania egzekucyjnego w dniu 16 czerwca 2005 roku w sprawie III Km 1549/04. Termin przedawnienia upłynął więc w maju 2011 roku. Pozew zaś został wniesiony w dniu 6 lutego 2014 roku w stosunku do pozwanych: Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oraz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P., a więc po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

Co do zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pozwanego C. W., to trzeba uznać, że powodowa spółka o zaistniałej szkodzie dowiedziała się również najpóźniej 11 maja 2009 roku, co potwierdza treść apelacji K. W. (1). W tej bowiem dacie wspólnik powodowej spółki (...) w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, wydanego w sprawie o sygn. akt II C 1963/05 dał wyraz swojej wiedzy o fakcie utraty zajętych ruchomości. W tymże środku odwoławczym wskazał on również, że za ów stan rzeczy odpowiedzialność ponosi m.in. C. W.. Zgodnie z regulacją zawartą w 442.1 k.c. roszczenia powodowej spółki przeciwko C. W. przedawniły się w maju 2011 roku, tj. z upływem trzech lat od dnia powzięcia wiadomości o szkodzie i jej sprawcy. Powodowa spółka zaś wniosła o wezwanie do udziału w sprawie C. W. w piśmie procesowym z 17 listopada 2015 roku (k. 279 – 283), a zatem już po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

Uwzględnienie zarzutu przedawnienia czyni zbędnym odnoszenie się do wszystkich zarzutów obrazy prawa materialnego, w szczególności do zarzutu naruszenia art. 417 k.c. i art. 77 Konstytucji oraz art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, art. art. 415 k.c., a także art. 429 k.c.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego z mocy art. 98 w związku z art. 391 k.p.c.